

Et premievalg!

Nå som «alle» ser ut til å sverme for vinylen, og bare ordet «platespiller» nærmest er et onomatopoetikon, er det mer på sin plass en noen gang å kikke etter gode riaa-trinn.

TROND TORGNESKAR

Audion, et selskap med virkelig stolte tradisjoner, melder på sin «Premier». Navner er tydeligvis valgt med omhu.

KORT OG GODT ENKELT

Å få virkelig klasselyd ut av vinylriggen byr ofte på utfordringer. De er ikke nødvendigvis vanskelige å løse, men det krever noe innsikt å få pickup, riaa, arm og verk til å virkelig synge. Riaatrinnet har krevende oppgave, siden det skal forsterke opp de ørsmå signalene fra pickup-elementet. Sårbare signaler som må behandles med respekt. Tråkkes det feil her, er det virkelig kjørt. Dermed kan det være lydmessige fordeler ved å utelate Step-up-trafoer og justerings-

muligheter for gain og belastningsimpedanse fra regnestykket. Selv om man da må holde seg til mindre eksotiske elementer. Keeping it simple is not stupid, stupid!

Audion Premier er ikke beregnet brukt med MC-elementer med lavt utgangssignal, og dermed blir kretsløpet enklere. Her må brukeren ty til MM-elementer eller MC-modeller med høyere gain. Det er på mange måter enklere å forholde seg til, og i og for seg lettere å få til å spille.

Selve trinnet er en smal, men dyp, mattsvart boks med forkrommet topplate og en solid trafo under den bakre pukkelen. To russiske ECC-88/6922 ekvalienter med betegnelsen 6H23 taler sitt tydelige språk. I Audi-

ons bok skal et riaatrinns rør. Enkelt, solid design, ikke dilldall. På baksiden finnes de sedvanlige inn- og utgangene, samt en vippebryter som «løfter» jordplanet. Brum og jordingstrøbbel kan oppstå, her har Audion klokkelig gitt brukeren noe å møte det med. Strømkabelen er løs, så her er det også rom for eksperimentering.

RAMMEBETINGELSER OG SÅNT

Jeg monterte opp Audion Premier med min sedvanlige Oblivion-kabling satte den på en Base-plattform, og konsentrerte meg om to helt usedvanlig vellykkede pickupelementer i «High output Moving Coil»-klassen, nemlig Dynavectors nesten ikoniske 10x5 og Wilson Benesch PLY, som er en Benz Glider på betydelige mengder karbonfibersteroider. Platespillerne var min egen WB ACT Turntable, en tilreisende WB Circle og en for anledningen innlånt Thorens TD 124.

Når det dreier seg om rør, er det lett å gå i «tube rolling»-fella. Hive ut de rimelige og medfølgende, bare for å sette inn hyperekstotiske NOS-rør som

etterhvert er blitt like sjeldne som øyenbryn på egg, og som er priset deretter. Det kan bringe lyden opp på nye tinder, men det koster nærmest uanstendige summer. Jeg har valgt å vurdere Audion Premier med rørene den kom med. Det er sann den er ment å låte fra fabrikkens side.

Audion Premier fikk etpar uker på seg til å bli husvarm før den kritiske lyttingen tok til. Det viste det seg nemlig at den trengte. Ferske komponenter trenger innkjøring, og denne britiske boksen var såvisst intet unntak. Den åpnet seg betraktelig ved riktig arbeidstemperatur, for å si det sann.

FØRSTE RUNDE

Innledningsrundene ble kjørt med min gamle helthinne Rickie Lee Jones' debutalbum fra det herrens år 1979, en skive jeg kjenner helt usedvanlig godt.

Det aller første som slo meg var det sterke innsynet i studioatmosfæren, den glimrende dybden lydbildet plutselig hadde, og en nesten voldsom følelse av å være der. Samspill, stemning og tredimensjonalitet er viktige sider ved en fremførelse, og ofte er det der den pulserende naturligheten ligger. Plasseringen av musikere, instrumenter, utklingning og opp-taksrommets bidrag til totallyden er noe av det aller viktigste å ha kontroll på, og her viser Audion Premier seg virkelig fram.

Rickie var ikke helt ukjent med sentralstimulerende midler allerede den gang i 79, den lett nasale stemmen som alltid låter litt «tett i nesa» av høyst forklarlige årsaker har virkelig karakter, og både nyansering, timing og frasering er skremmende bra gjengitt. Signaturlåta «Chuck E's in love» har en spretten, rytmisk kvalitet over seg som virkelig blir understreket her, og både stemme, bass og trommer har en befriende naturlig kroppslighet uten at det går ut over den pulserende framdriften. Mellomtonen er rett og slett strålende innsiktsfull, bassen både potent, dyp og veloppløst, og den har et overraskende solid grep om rytmen i musikken. Oppløsningen er virkelig bra, her har Audion funnet en glimrende balanse mellom klassisk og mer moderne rørsignatur. Lyden har en varme over seg som aldri blir gylden, men som legemliggjør musikere og instrumentene deres på en måte som kan få endel konkurrenter til å virke sjelløse ved direkte sammenligning. Særlig i kombinasjon med WB Circle/PLY var synergien ganske så utrolig. Circles nærmest avsendige innsyn og Premiers frapperende måte å gjengi musikkens nærvær på gav opplevelser som utløste betydelige mengder gåsehud.

..OG ANDRE

Peter Gabriels lett mekanisk lydende «So» fikk æren runden etter, og igjen var det denne sterke følelsen av å høre på fremført, ikke nødvendigvis innspilt musikk som var tydeligst. Favorittsporet «Red Rain» hadde et sinn-sykt driv, alle de mange små detaljene i opptaket var tydelige og levende og Audions grep om Tony Levins bass var intet mindre enn imponerende. Mindre vellykkede konstruksjoner grøter til dette sporet, Audion Premier hadde et stødig grep om alt som foregikk. Desperasjonen i Gabriels stemme var der i massevis, og Premierens glimrende mellomtoneegenskaper

«Mellomtonen er rett og slett strålende innsiktsfull, bassen både potent, dyp og veloppløst»

gjorde det skremmende tydelig hvilken kollektiv prestasjon denne låta er. Befriende umekanisk, men nesten skremmende intens. Audion Premier besto med stjerner og ekeløv. Audion Premier gjør det grenseløst morro å spille plater, litt på samme måten som en Denon 103 gjør. Ikke fordi den nødvendigvis har samme lydmessige karakter, men fordi den får deg til å fokusere på platebunken, på hva du skal spille i neste runde. Da er det lett å dra fram Waits, Nirvana, Beethoven eller Zeppelin, bare fordi du har lyst. Burde ikke alle hifikomponenter inneha denne kvaliteten? Jo, jøss. Men det er ikke tilfelle. Du kan godt si det sann at det er derfor vi i Fidelity orker å holde på, faktisk. Vi leter etter perlene. Jeg påstår glatt at Audion Premier er en sann en!

Aller øverst gir nok Premier seg ørlite tidligere enn noen av sine konkurrenter, så om din definisjon av nirvana innbefatter den aller mest stratosfæriske diskanten, er det en mulighet for at det finnes konkurrenter der ute. Det er ofte, men ikke alltid noe man må forholde seg til med rør i kjeden. Det må forøvrig sies at Premier fikk litt mer luft i toppen da jeg satte på rørdempere fra Duende, og enda litt ved nennsom bruk av karbonfiberspikes fra Black Diamond Racing, så det er mer å hente ved å jobbe

med rammebetingelsene. De inkluderer forøvrig i aller høyeste grad bruk av en god, dedikert nettkabel. Det er å annse som en nødvendighet her, og strammet opp lydbildet betraktelig.

Premier besitter en ro som er imponerende, og virker som nevnt helt umekanisk i sin omgang med musikken. At den har et imponerende grep om atmosfæren i opptakene, viste også en drøy times dyppdykk i Miles Davis' «Round Midnight» som gjorde stua mi om til jazzklubb med verdens største selvfølgelighet. Det er sånne øyeblikk som gjør at jeg orker alt styret denne hobbyen har det med å føre med seg. At et såpass rimelig riaatrinns gjør så gode ting med en så stor grad av selvfølge er både imponerende og gledelig. Man trenger ikke pantsette alt man eier og har for å nå inn til magien som ligger i vinylplate-riellene, tydeligvis.

En avsluttende, om enn lang runde med assorterte Mozart-tolkninger viste en Premiers musikalitet og omgang med klassisk musikk, flygel og store mengder akustiske instrumenter, og det store rommet, den glimrende tredimensjonaliteten og evnen til å gi instrumentene definisjon, kropp og karakter var rett og slett imponerende. I forhold til langt dyrere trinn rekker ikke innsynet til helt bakerst i virkelig generøse opptaksrom, og plasseringen er litt generøst avrundet i stedet for knivskarpt avtegnet, men opplevelsen av musikalitet og naturlighet er ganske slående. Naturlighet er selvfølgelig ikke presisjonens motpol, men man kan selvfølgelig ikke få alt. Enhver konstruksjon er et kompromiss, eller i det minste en bevisst virkelighetsbeskrivelse innenfor gitte rammer, og Audions folk har tatt noen usedvanlig kloke valg med dette riaatrinnet. Det låter rett og slett sjokkerende bra til prisen, og har denne smått insisterende musikalske kvaliteten over seg som jeg husker fra andre møter med produkter fra samme firma, for ikke å snakke om fra tiden da jeg selv brukte en Audion Black Shadow. Det låter naturlig og riktig, og begrensningene er lette å overse. Lyden har driv, kropp og skala, og det er kjøtt på beinet både i Du Pres cello, Moons trommesett og Miles' mutede trompet. Sann som det er i virkeligheten.

KONKLUSJON

Audion Premier har stoff i seg til å bli en klassiker. Den er virkelig musikalsk og naturlig, og leverer pulserende tilstedeværelse og virkelig klasselyd til en overraskende rimelig pris. Den vokser ytterligere om du er litt omtenkent med rammebetingelsene, som mye rørtstyr. Anbefales på det varmeste. ©

Pris: NOK 6 550,-
Importør: Stereolab